

הכלב שקורִיפִין מפורזל בשלשלת וליבו רע עליו

"הכלב עצמו סמוי מן העין: עומד הוא קשור בשלשלת ברזל בתוך החצר מעבר לגדר, ורק נביחתו הרתחנית ועמה צליל ברזל באה משם על הולכי המבוי ומפרכת את הנשמה..."
(ביאליק, "מאחורי הגדר")

הצִרִיף בלע בעוד רגע את שני בני השכנים.
על הפתח עמד שקורִיפִין ושמר.
אחר כך שב אל החצר, אל השרשרת.
שכב שם והלחית, החזירים ממול והזבובים עליו
פרה רזה, קצת ביץ, תל זבל
ואלה כל חייו. שוכב שם, לא עצוב ולא שמח,
דבר אינו מטריד אותו ושום דבר אינו בורח,
שום דבר, לא כלום בקלל, נו טוב, אולי קצת שתן
(הוא זקן)
ומדי פעם עוד נובח, כי כך הורו לו, שינובח.
וכך עשה. אף שבפעם שום דבר
זה רק האנשים האלה
עם היחום שלא נגמר
כבר כל הקיץ, כל החורף,
גם בעונות המעבר
ואז, תוך זמן קצר, הריח השתנה
(בבטן ילד)
והוא בא ללקק, כלומר, נסה לבוא, רק השרשרת

(מאז שהיא גורה מפיר אותה. כמעט מאז ממש. היה הורג בשביל לשמר עליה.
מזל שלא נדרש כזה דבר)

אז הוא עצר. ושוב שכב
ולא הפריע כלום, רק השרשרת, רק הגב
לא הרעב, אפלו,
אף שתפס חיה קטנה
היא התחמקה לו

ושוב המים מלמעלה, הפרוה כבדה, אחר כך מתִיבֶשֶׁת
ומארבע ריחות גברה נבחת כלבים ועומה, הולכת וקורבה, הולכת ומקפת מסביב.
הוא טומן אף עמק בתחתית הזנב. אין זאת אלא כי בא האביב.